

Motion till riksdagen 2011/12: MJ296

av **Kenneth Johansson (C)**

Översyn av strandskyddsreglerna

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om behovet av en översyn av strandskyddsreglerna och då särskilt de bestämmelser som avser dispensgivningen i glesbygd.

Motivering

Utgångspunkten för förändringarna i strandskyddslagstiftningen var att ett fortsatt generellt strandskydd skulle råda i hela landet. Samtidigt differentierades strandskyddet för att skapa möjligheter att främja utvecklingen i landsbygdsområden med god tillgång till stränder och låg exploateringsgrad.

Vid tillkomsten av de nya strandskyddsbestämmelserna väcktes förhoppningar i de mer glest bebodda delarna av Sverige att man, i enlighet med riksdagens målsättning, skulle få ett mer dynamiskt instrument för att främja byggande och bosättning på landsbygden.

Tyvärr kan man konstatera att den tillämpning som våra myndigheter och domstolar gör av de nya bestämmelserna i vissa fall kommit att betyda ett striktare strandskydd även på landsbygden (jag bortser då från s.k. LIS-områden vilka ännu inte i någon högre grad nått de rättsvårdande instanserna). Jag vill inte säga att myndigheter och domstolar tolkar lagen oriktigt. Tvärtom lägger de sig säkert vinn om att följa lagstiftarens intentioner så gott det går. Lagstiftningen tolkas emellertid bland annat av Naturvårdsverket och Boverket genom den vägledningshandbok som kom i september 2009. Denna vägledning är styrande för främst länsstyrelserna i sin överprövning av kommunala strandskyddsdispenser. Det framstår som något problematiskt om det är Naturvårdsverkets och Boverkets strikta tolkning som får vara allenarådande på detta område när riksdagens diskussioner snarare gick i motsatt riktning.

Fel! Okänt namn på

Den lagstiftning och den tolkning av denna som vi sett i de senaste avgörandena från länsstyrelser och domstolar leder inte till att det differentierade strandskyddet får något större genomslag ute på landsbygden.

Som exempel på när bestämmelserna krockar med folks föreställningar om vad som är en rimlig avvägning kan nämnas de fall av äldre tomtavstyckningar som finns på landsbygden. De kan ofta ha tillkommit i samband med arvskiften där föräldrar velat kompensera ett barn som inte fått t.ex. skogmark, att istället få en tomt i attraktivt läge vilken sedan avstyckats av lantmätare. Motiveringen från länsstyrelserna att inte tillåta bebyggelse har varit att tomtmarken förlorat sin aktualitet efter tio år. Trots detta har ägaren betalat fastighetsskatt som för tomtmark i alla tio åren.

Den orättvisa som man upplever ligger i det ovan angivna exemplet, där staten bara tar och inte ger, bör ses över. Tomtmark bör inte kunna återgå till att vara allmän mark om inte alldeles särskilda förhållanden finns. Oftast finns ingen alternativ användning för dessa tomter, och de blir som små isole-rade reservat och går inte att använda för något vettigt ändamål. Jag menar att även ur ett konstitutionellt perspektiv kan det ifrågasättas om Sverige uppfyller den respekt för äganderätten som vi är förbundna att följa enligt Europakonventionen för mänskliga rättigheter, genom att underkänna tio år gamla lantmäteribeslut på detta sätt.

Det finns fler exempel än ovan redovisade som pekar på att de nya strandskyddsbestämmelserna inte blivit den dynamiska faktor man hade hoppats på ute i landsbygden.

Trots att endast två år gått med den nya lagstiftningen hemställer jag om att en översyn görs av särskilt de bestämmelser som avser dispensgivningen i glesbygd i syfte att underlätta det som var den djupaste meningen med de nya bestämmelserna, att främja landsbygdsutvecklingen genom att underlätta för byggande och bosättning på landsbygden.

Stockholm den 3 oktober 2011

Kenneth Johansson (C)